Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

28. listopadu 2013 *

„Kasační opravný prostředek — Přístup k dokumentům orgánů — Nařízení (ES) č. 1049/2001 — Výjimky z práva na přístup — Článek 4 odst. 1 písm. a) první a třetí odrážka — Veřejná bezpečnost — Mezinárodní vztahy“

Ve věci C-576/12 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 3. prosince 2012,

Ivan Jurašinović, s bydlištěm v Angers (Francie), zastoupený N. Amara-Lebret, avocate,

účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatel),

přičemž další účastnicí řízení je:

Rada Evropské unie, zastoupená K. Pellinghelli a B. Driessenem, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano (zpravodaj), předseda senátu, A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger a S. Rodin, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se I. Jurašinović domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 3. října 2012, Jurašinović v. Rada (T-465/09, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál zamítl jeho žalobu znějící na zrušení rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 21. září 2009 (dále jen „sporné rozhodnutí“), jímž byl povolen částečný přístup ke zprávám pozorovatelů Evropské unie přítomných v Chorvatsku, v oblasti Knin, mezi 1. a 31. srpnem 1995 (dále jen „zprávy“).

Právní rámec

2 Článek 2 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) stanoví:

„Citlivé dokumenty vymezené v čl. 9 odst. 1 podléhají zvláštnímu zacházení v souladu s uvedeným článkem.“

3 Článek 4 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení má následující znění:

„Orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

a) veřejného zájmu, pokud jde o:

— veřejnou bezpečnost,

[…]

— mezinárodní vztahy,

[…]“

4 Článek 9 zmíněného nařízení, nadepsaný „Zacházení s citlivými dokumenty“, v odstavci 1 stanoví:

„Citlivé dokumenty jsou dokumenty orgánů nebo subjektů zřízených těmito orgány, členských států, třetích zemí nebo mezinárodních organizací, které jsou klasifikovány jako ‚TRÈS SECRET / TOP SECRET‘, ‚SECRET‘ nebo ‚CONFIDENTIEL’ v souladu s předpisy daného orgánu na ochranu základních zájmů Evropské unie nebo jednoho či více členských států v oblastech spadajících pod čl. 4 odst. 1 písm. a), zejména v oblastech veřejné bezpečnosti, obrany a vojenských záležitostí.“

Skutečnosti předcházející sporu

5 Dopisem ze dne 4 května 2009 požádal I. Jurašinović, odvolávající se na skutečnost, že je občanem Unie s francouzskou státní příslušností, na základě nařízení č. 1049/2001 Radu o přístup k 205 zprávám, jakož i k dokumentům pod spisovou značkou „ECMM RC Knin Log reports“ vytvořeným v rámci pozorovatelské mise Evropského společenství v Chorvatsku (dále jen „ECMM“), jež se uskutečnila v době konfliktů v bývalé Jugoslávii.

6 Sporným rozhodnutím Rada poskytla pouze částečný přístup k osmi zprávám.

7 Odepření zpřístupnit dokumenty se značkou „ECMM RC Knin Log reports“ Rada odůvodnila skutečností, že pod touto značkou nemá v držení žádný dokument.

8 Co se týče dalších zpráv, jejichž předání bylo požadováno, Rada odůvodnila odepření jejich zpřístupnění výjimkami stanovenými v čl. 4 odst. 1 písm. a) první a třetí odrážce nařízení č. 1049/2001.

9 Konkrétně měla Rada především za to, že by zveřejnění všech těchto zpráv poškodilo zájmy Unie, jelikož by ohrozilo mezinárodní vztahy Unie a jejích členských států s dotčeným regionem Evropy, jakož i veřejnou bezpečnost, zejména bezpečnost a fyzickou integritu pozorovatelů, svědků a jiných zdrojů informací, jejichž totožnost i jimi provedená posouzení by byla v důsledku zpřístupnění dotčených zpráv odhalena.

10 Rada dále usoudila, že tyto zprávy „mají nadále zvýšenou úroveň citlivosti, přestože od událostí, které popisují, uplynulo čtrnáct let“.

11 Konečně v odpovědi na argument I. Jurašinoviće, že požadované dokumenty byly již zveřejněny, Rada přiznala, že dotčené zprávy poskytla Mezinárodnímu trestnímu tribunálu pro bývalou Judogslávii vytvořenému Organizací spojených národů (dále jen „ICTY“) v rámci věci Gotovina a další, projednávané před uvedeným tribunálem. K tomuto poskytnutí však došlo na základě zásady mezinárodní spolupráce s mezinárodním tribunálem, a nikoli nařízení č. 1049/2001.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

12 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 19. listopadu 2009 podal I. Jurašinović žalobu na zrušení sporného rozhodnutí. Všechny tři důvody, z nichž tato žaloba vycházela, byly Tribunálem zmítnuty.

13 Zaprvé Tribunál v bodech 42 a 43 napadeného rozsudku zamítl první žalobní důvod I. Jurašinoviće, podle něhož měl být přístup k požadovaným dokumentům umožněn z důvodu údajné neutrální povahy zpráv vyplývající ze skutečnosti, že ECMM nebyl stranou konfliktu v bývalé Jugoslávii. Tribunál měl zejména za to, že by tato okolnost, za předpokladu, že by byla prokázána, neměla žádný dopad na otázku, zda zpřístupnění uvedených zpráv mohlo či nemohlo ohrozit ochranu veřejného zájmu v oblasti mezinárodních vztahů, jelikož tyto zprávy obsahují posouzení a analýzy politické, vojenské a bezpečnostní situace v oblasti Knin v srpnu 1995. Kdyby tudíž bylo došlo ke zpřístupnění obsahu těchto zpráv, mohla být jednak ohrožena politika Unie mající za cíl přispět k míru, stabilitě a trvalému usmíření v této oblasti, a jednak oslabena důvěra států západního Balkánu v integrační proces probíhající ve vztahu k Unii.

14 Zadruhé Tribunál v bodech 50 a 51 napadeného rozsudku zamítl druhý žalobní důvod I. Jurašinoviće, podle něhož měly být dotyčné zprávy zpřístupněny, jelikož nebyly předem označeny za „citlivé“ ve smyslu článku 9 nařízení č. 1049/2001. Tribunál v tomto ohledu uvedl, že ani z tohoto ustanovení, ani z článku 4 uvedeného nařízení nevyplývá, že chybějící klasifikace dokumentu zakazuje orgánu, aby k němu odepřel přístup kvůli riziku porušení ochrany veřejného zájmu v oblasti mezinárodních vztahů, pokud požadovaný dokument obsahuje citlivé údaje.

15 Zatřetí Tribunál v bodech 55 až 63 napadeného rozsudku zamítl třetí žalobní důvod I. Jurašinoviće, podle něhož Rada zpřístupnila ICTY zmíněné zprávy již dříve, v rámci věci Gotovina a další, na základě nařízení č. 1049/2001, a nikoli na základě zásady mezinárodní spolupráce, jež neexistuje. Tribunál v této souvislosti uvedl, že veškeré archivy ECMM byly v devadesátých letech předány ICTY s cílem umožnit prokurátorovi ICTY zahájit stíhání osob považovaných za odpovědné za závažná porušení mezinárodního humanitárního práva spáchaná na území bývalé Jugoslávie od roku 1991. Z téhož důvodu Rada předala podle článku 70 B jednacího a důkazního řádu ICTY v rámci uvedené věci prokurátorovi 48 zpráv, o jejichž zpřístupnění žádal I. Jurašinović. V každém případě Tribunál konstatoval, že se žaloba na neplatnost podaná I. Jurašinovićem netýká legality rozhodnutí Rady

povolujícího zpřístupnění těchto 48 zpráv. Kromě toho žádná ze skutečností obsažených ve spise neumožňuje předpokládat, že Rada zmíněných 48 zpráv předala A. Gotovinovi na základě žádosti o přístup podané podle nařízení č. 1049/2001.

Návrhová žádání účastníků řízení

16 I. Jurašinović navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek a vrátil věc Tribunálu nebo zrušil sporné rozhodnutí;

— uložil Radě, aby zpřístupnila všechny požadované dokumenty, a

— uložil Radě, aby mu uhradila částku 8 000 eur jako náhradu nákladů řízení spolu s úroky, které se vypočítají na základě sazby vyhlášené Evropskou centrální bankou v den zápisu žaloby do rejstříku Tribunálu.

17 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil I. Jurašinovićovi náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

18 Na podporu svého kasačního opravného prostředku uvádí I. Jurašinović tři důvody.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

19 Svým prvním důvodem kasačního opravného prostředku I. Jurašinović v podstatě tvrdí, že Tribunál tím, že rozhodl o žalobě na neplatnost, aniž si předtím vyžádal a prozkoumal dotyčné dokumenty, porušil právo na „spravedlivý proces“.

20 Podle Rady je tento důvod především zjevně nepřípustný, jelikož I. Jurašinović neuvedl právní pravidlo, jež bylo údajně porušeno.

21 Rada dále tvrdí, že v každém případě žádné pravidlo Tribunálu neukládá, aby si před rozhodnutím o žalobě znějící na zrušení rozhodnutí, jímž byl zamítnut přístup k požadovaným dokumentům, jejich předložení vyžádal nebo si tyto dokumenty prostudoval. Ani judikatura ani ustanovení jednacího řádu Tribunálu upravující organizační procesní opatření a provádění důkazů totiž neukládají povinnosti v tomto smyslu, takže Tribunál má v tomto smyslu možnost požádat o předložení zmíněných dokumentů.

Závěry Soudního dvora

22 Především je třeba uvést, že v rozporu s tím, co tvrdí Rada, z argumentů předložených I. Jurašinovićem vyplývá, že jasně tvrdí, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces, vyplývajícímu zejména z toho, že Tribunál nepřezkoumal požadované dokumenty. Z toho vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku je přípustný.

23 Co se týče věci samé, je třeba ověřit, zda byl Tribunál povinen – jak tvrdí I. Jurašinović – nařídit předložení požadovaných dokumentů, aby mohl rozhodnout o žalobě na neplatnost.

24 V tomto ohledu je však nutno konstatovat, že žádné z procesních pravidel Tribunálu takovouto povinnost nestanoví.

25 Jak totiž správně uvedla Rada, ustanovení jednacího řádu Tribunálu upravující organizační procesní opatření a provádění důkazů, zejména čl. 64 odst. 3 písm. d), čl. 65 písm. b) a čl. 67 odst. 3 uvedeného jednacího řádu, se omezují na stanovení, že Tribunál může být případně povinen seznámit se s dokumentem, k němuž byl veřejnosti odmítnut přístup, a to tak, že si od dotčeného orgánu vyžádá předložení tohoto dokumentu.

26 Kromě toho je v tomto ohledu třeba dodat, že legalita rozhodnutí, jímž byl zamítnut přístup k dokumentům, jako je rozhodnutí dotčené v projednávané věci, musí být v zásadě posouzena s ohledem na důvody, proč bylo přijato, a nikoli pouze s ohledem na obsah požadovaných dokumentů.

27 Je sice pravda, že pokud navrhovatel zpochybňuje legalitu rozhodnutí, jímž mu byl na základě některé z výjimek stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001 odepřen přístup k dokumentu, a tvrdí, že výjimka, jíž se dovolává dotyčný orgán, se nevztahuje na požadovaný dokument, je Tribunál povinen nařídit předložení tohoto dokumentu a prozkoumat jej, přičemž zajistí soudní ochranu zmíněného navrhovatele. Jestliže Tribunál zmíněný dokument sám nepřezkoumá, není s to *in concreto* posoudit, zda mohl být přístup k tomuto dokumentu zmíněným orgánem platně odmítnut na základě dovolávané výjimky, a tedy posoudit legalitu rozhodnutí odmítajícího přístup ke zmíněnému dokumentu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. června 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, C-135/11 P, bod 75).

28 Jak však vyplývá zejména z bodů 18 a 29 napadeného rozsudku, I. Jurašinović v prvním stupni netvrdil, že se výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. a) první a třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 na dotčené dokumenty neuplatní, ale pouze zpochybnil opodstatněnost argumentů uvedených Radou ve sporném rozhodnutí, jimiž mělo být prokázáno, že zpřístupnění těchto dokumentů by bylo poškodilo zájmy chráněné těmito výjimkami.

29 Nelze však tvrdit, že pro posouzení legality důvodů pro odepření přístupu k dokumentu dovolávaných orgánem na základě výjimky, jejíž použitelnost není zpochybněna, je Tribunál povinen systematicky nařizovat vydání celého dokumentu, k němuž byl požadován přístup.

30 Tribunál může totiž na základě své diskreční pravomoci při posuzování důkazů rozhodnout, zda je v konkrétním případě nezbytné, aby mu byl tento dokument předložen, a to ke zkoumání opodstatněnosti důvodů, proč orgán odmítl přístup ke zmíněnému dokumentu.

31 První důvod kasačního opravného prostředku je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněný.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

32 Svým druhým důvodem kasačního opravného prostředku I. Jurašinović nejprve tvrdí, že Tribunál svým rozhodnutím, že Rada byla oprávněna odmítnout přístup k požadovaným dokumentům z toho důvodu, že obsahovaly „citlivé skutečnosti“, avšak nejdříve nebyly označeny za „citlivé dokumenty“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1049/2001, nesprávně použil toto ustanovení, jakož i čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení. Takovýto výklad totiž jednak rozšiřuje působnost zmíněného čl. 9 odst. 1 nad rámec jeho znění, jednak orgánům přiznává diskreční pravomoc odmítnout přístup k jakémukoli dokumentu tím, že jej za „citlivý“ označí *a posteriori*, a nikoli již od okamžiku jeho vytvoření.

33 Dále je takovýto široký výklad čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 ještě méně odůvodněný, jestliže, jako v projednávané věci, dotyčný orgán z důvodů vycházejících z ochrany mezinárodních vztahů odmítne přístup k dokumentům neoznačeným ve smyslu tohoto ustanovení. Toto ustanovení totiž odkazuje pouze na oblasti „veřejné bezpečnosti, obrany a vojenských záležitostí“ a nikterak se nezmiňuje o ochraně mezinárodních vztahů.

34 Konečně podle I. Jurašinoviće okolnost, že dokumenty byly vypracovány dříve, než vstoupilo v platnost nařízení č. 1049/2001, je irelevantní, jelikož Rada má možnost – v projednávané věci nevyužitou – označit dokumenty za „citlivé“ ve smyslu zmíněného čl. 9 odst. 1 po jejich vydání.

35 V tomto ohledu Rada nejprve odpovídá, že předpoklad, z něhož vycházejí argumenty I. Jurašinoviće, je zjevně nesprávný, vzhledem k tomu, že sporné rozhodnutí se zakládalo výlučně na čl. 4 odst. 1 písm. a) první a třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, a nikoli na článku 9. Kromě toho byly dotčené dokumenty vydány dříve než nařízení č. 1049/2001, a z tohoto důvodu nemohly být označeny za „citlivé“ ve smyslu zmíněného čl. 9 odst. 1.

36 Rada dále tvrdí, že úvaha I. Jurašinoviće vychází ze záměny pojmu „citlivý dokument“, jehož definice se podává v čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1049/2001, a pojmu „citlivý údaj“ použitý Tribunálem. První pojem totiž označuje dokumenty, které jsou klasifikovány jako „CONFIDENTIEL“, „SECRET“ nebo „TRÈS SECRET“, v souladu s uvedeným ustanovením, zatímco druhý pojem se týká informací, jejichž zpřístupnění by vedlo k porušení ochrany veřejného zájmu, co se týče mezinárodních vztahů.

37 Konečně Rada uvádí, že výklad dotčených ustanovení navržený I. Jurašinovićem zbavuje účinků výjimku týkající se ochrany mezinárodních vztahů stanovenou v článku 4 nařízení č. 1049/2001, jelikož předpokládá, že zmíněné výjimky se lze dovolávat pouze v případě, kdy je použitelný článek 9 uvedeného nařízení, přestože se tento článek mezinárodních vztahů Unie netýká.

Závěry Soudního dvora

38 Je třeba bez dalšího konstatovat, že z bodů 7 a 43 napadeného rozsudku vyplývá, že sporné rozhodnutí bylo přijato výlučně na základě čl. 4 odst. 1 písm. a) první a třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, zejména z důvodu citlivé povahy údajů obsažených ve zprávách, což by mohlo vést k porušení ochrany veřejného zájmu ohledně veřejné bezpečnosti a mezinárodních vztahů. Rada tudíž tyto zprávy nepodrobila zvláštnímu režimu citlivých dokumentů stanovenému v článku 9 nařízení č. 1049/2001.

39 Podle I. Jurašinoviće se však Rada nemohla dovolávat výjimek stanovených v uvedeném článku 4 za účelem odmítnutí přístupu ke zprávám, když je předtím neklasifikovala jako „TRÈS SECRET/TOP SECRET“, „SECRET“ nebo „CONFIDENTIEL“ v souladu s čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1049/2001.

40 Tento výklad článků 4 a 9 nařízení č. 1049/2001 nelze přijmout.

41 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že – jak právem rozhodl Tribunál v bodě 51 napadeného rozsudku – ani z článku 4 ani z článku 9 nařízení č. 1049/2001 nevyplývá, že neexistence předchozí klasifikace dokumentu v souladu se zmíněným čl. 9 odst. 1 zakazuje orgánu odmítnout přístup k tomuto dokumentu na základě uvedeného článku 4.

42 Dále je třeba poukázat na to, že obě tato ustanovení sledují odlišné cíle.

43 Zaprvé, jak vyplývá z čl. 2 odst. 5 nařízení č. 1049/2001, článek 9 tohoto nařízení pouze stanoví zvláštní zacházení, zejména co se týče osob pověřených zpracováváním žádostí o přístup k dokumentům orgánů označeným za citlivé a klasifikovaným jako TRÈS SECRET/TOP SECRET“, „SECRET“ nebo

„CONFIDENTIEL“, na základě pravidel platných v dotčeném orgánu chránících základní zájmy Unie nebo jednoho či více jejích členských států v oblastech vymezených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001.

44 Zadruhé článek 4 nařízení č. 1049/2001 zavedením režimu výjimek z práva na přístup k dokumentům orgánů přiznaného veřejnosti článkem 1 tohoto nařízení dovoluje orgánům odmítnout přístup k určitému dokumentu s cílem zamezit situaci, kdy by jeho zpřístupnění ohrozilo některý ze zájmů chráněných uvedeným článkem 4 (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. února 2007, Sison v. Rada, C-266/05 P, Sb. rozh. s. I-1233, bod 62, jakož i ze dne 17. října 2013, Rada v. Access Info Europe, C-280/11 P, bod 29 a citovaná judikatura).

45 Konečně podle ustálené judikatury platí, že pokud dotyčný orgán rozhodne o odepření přístupu k dokumentu, je tedy v zásadě povinen vysvětlit, jak by mohl přístup k dokumentu konkrétně a skutečně ohrozit zájem chráněný výjimkou stanovenou v článku 4 nařízení č. 1049/2001, na kterou se tento orgán odvolává. Kromě toho musí být riziko takovéhoto ohrožení důvodně předvídatelné, a ne čistě hypotetické (rozsudek ze dne 21. července 2011, Švédsko v. MyTravel a Komise, C-506/08 P, Sb. rozh. s. I-6237, bod 76 a citovaná judikatura).

46 V tomto kontextu však okolnost, že dokument je podle názoru orgánu citlivý ve smyslu článku 9 nařízení č. 1049/2001, což má za následek, že žádosti o přístup k tomuto dokumentu musí být podrobeny zvláštnímu zacházení stanovenému tímto ustanovením, nemůže sama o sobě odůvodnit uplatnění výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 ohledně zmíněného dokumentu.

47 Stejně tak opačně platí, že pouhá skutečnost, že dokument není označen za „citlivý“ ve smyslu zmíněného článku 9, nemůže vyloučit uplatnění výjimek stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 a nezbavit toto naposled uvedené ustanovení užitečného účinku.

48 Druhý důvod kasačního opravného prostředku je tudíž neopodstatněný.

K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

49 Svým třetím důvodem kasačního opravného prostředku I. Jurašinović v podstatě Tribunálu vytýká, že se dopustil celé řady nesprávných právních posouzení, když odmítl argument, podle něhož Rada nesprávně odmítla I. Jurašinovićovi přístup ke zprávám, třebaže je již na základě nařízení č. 1049/2001 zpřístupnila třetím osobám, v projednávané věci prokurátorovi ICTY a obhájcům A. Gotoviny.

50 I. Jurašinović zaprvé tvrdí, že zprávy nebyly ICTY zpřístupněny na základě údajné zásady mezinárodní spolupráce s mezinárodním tribunálem, čili zásady, která neexistuje, ale na základě nařízení č. 1049/2001. Za těchto podmínek Rada nemůže jiným třetím osobám, například ani I. Jurašinovićovi, odmítnout přístup k dokumentům, které již zpřístupnila A. Gotovinovi. Takovéto odepření by totiž zakládalo diskriminaci mezi I. Jurašinovićem a A. Gotovinou, kteří jsou oba dva občany Unie.

51 V odpovědi na tyto argumenty Rada tvrdí, že I. Jurašinović zaměňuje přístup veřejnosti k dokumentům orgánů a privilegovaný přístup k těmto dokumentům. Pouze první typ přístupu se řídí nařízením č. 1049/2001 a má působnost *erga omnes*. Je-li naproti tomu přístup k dokumentu umožněn na jiném právním základě, než je nařízení č. 1049/2001, jedná se o přístup privilegovaný, který se týká pouze daného příjemce. Rada upřesňuje, že předání dotyčných dokumentů prokurátorovi ICTY a obhájcům A. Gotoviny představuje druhý typ přístupu a uskutečňuje se v zájmu cílů společné zahraniční a bezpečnostní politiky Unie, jejichž součástí je i podpora mezinárodní spolupráce.

52 Zadruhé I. Jurašinović jednak zpochybňuje zjištění Tribunálu, podle něhož se předání dotyčných dokumentů prokurátorovi ICTY a obhájcům A. Gotoviny uskutečnilo na základě článku 70 B jednacího a důkazního řádu ICTY, jelikož toto zjištění vychází pouze z vysvětlení podaných Radou v její žalobní odpovědi a na jednání, jež nebyla podepřena žádnými důkazy. A jednak Tribunálu vytýká jeho zjištění, že veškeré archivy ECMM byly v devadesátých letech předány ICTY, aby bylo prokurátorovi ICTY umožněno zahájit trestní stíhání osob zodpovědných za hrubá porušení mezinárodního humanitárního práva na území bývalé Jugoslávie od roku 1991, i když zástupce Rady nebyl na jednání s to přesně uvést, ke kterému datu byly tyto dokumenty zaslány ICTY.

53 Rada uvádí, že otázka, zda článek 70 B jednacího a důkazního řádu ICTY představoval právní základ zpřístupnění dotyčných dokumentů, není z hlediska unijního práva rozhodující. V projednávané věci je totiž důležité určit, zda byly dotyčné dokumenty předány prokurátorovi ICTY a obhájcům A. Gotoviny na základě nařízení č. 1049/2001, anebo dříve použitelné normy unijního práva, tj. rozhodnutí Rady 93/731/ES ze dne 20. prosince 1993 o přístupu veřejnosti k dokumentům Rady (Úř. věst. L 340, s. 43). Podle Rady však tomu tak není, jelikož dotyčné dokumenty byly předány v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky Unie.

54 Zatřetí I. Jurašinović tvrdí, že se Tribunál tím, že nezrušil, ani částečně, sporné rozhodnutí z důvodu, že 48 zpráv bylo skutečně předáno obhájcům A. Gotoviny, dopustil nesprávného právního posouzení.

55 Rada v tomto ohledu tvrdí, že těchto 48 zpráv nebylo přístupno veřejnosti.

56 Začtvrté, jakožto poslední bod, I. Jurašinović uvádí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když nezohlednil dopis ze dne 30. května 2007, jímž A. Gotovina požadoval přístup ke zprávám na základě nařízení č. 1049/2001, z toho důvodu, že tento dopis nebyl předložen v rámci věci T-465/09, v níž byl vydán napadený rozsudek. V tomto ohledu I. Jurašinović tvrdí, že o zmíněném dopisu dozvěděl teprve po skončení dokazování v této věci, což mu zabránilo v předložení tohoto dokumentu, tím spíše, že Tribunál zamítl jeho repliku jako opožděnou. Tentýž dopis byl nicméně předložen v rámci věci T-63/10, v níž byl vydán rozsudek Tribunálu ze dne 3. října 2012, Jurašinović v. Rada, ve sporu mezi týmiž účastníky řízení projednávaném před týmž soudním kolegiem. Tribunál tudíž nemohl právoplatně pochybovat o existenci tohoto dopisu.

57 V tomto ohledu Rada namítá, že žádost, na niž odkazuje I. Jurašinović, nebyla předložena na základě nařízení č. 1049/2001, vzhledem k tomu, že se jednalo o žádost o privilegovaný přístup. V každém případě Rada jednak tvrdí, že s touto žádostí nenaložila tak, jako kdyby byla předložena na základě nařízení č. 1049/2001, a jednak uvádí, že uvedené dokumenty nebyly zaslány přímo obhájcům A. Gotoviny.

Závěry Soudního dvora

58 V odpovědi na tyto argumenty postačí uvést, že i za předpokladu, že by přístup k dokumentu poskytnutý žadateli na základě nařízení č. 1049/2001 umožňoval, jak tvrdí I. Jurašinović, kterémukoli jinému žadateli získat přístup k témuž dokumentu, je nutno konstatovat, že z napadeného rozsudku vyplývá, že I. Jurašinović neprokázal, že obhájci A. Gotoviny a prokurátor ICTY získali přístup ke zprávám na základě nařízení č. 1049/2001.

59 Jak totiž vyplývá z bodu 63 napadeného rozsudku, jediným důkazem, jehož se na jednání v tomto ohledu dovolával I. Jurašinović, je dopis ze dne 30. května 2007, jímž A. Gotovina nebo jeho právní zástupci žádali Radu o přístup ke zprávám. Tento dopis však nebyl v projednávané věci předložen.

60 Tribunál se tudíž tím, že zmíněný dopis nezohlednil, nedopustil nesprávného právního posouzení.

61 Zaprvé I. Jurašinović přiznává, že ve věci, v níž byl vydán napadený rozsudek, dopis ze dne 30. května 2007 nepředložil. V tomto ohledu se omezuje na vysvětlení důvodů, proč tento důkaz nepředložil, tj. okolnosti, že jeho replika podaná po uplynutí lhůty nebyla Tribunálem přijata a že již bylo ukončeno dokazování.

62 Dále, nakolik I. Jurašinović tvrdí, že Tribunál nemohl nevědět o existenci tohoto dopisu, vzhledem k tomu, že byl v každém případě založen do spisu ve věci T-63/10, postačí uvést, že Tribunál nemohl v souladu s použitelnými procesními předpisy posoudit opodstatněnost žalobního důvodu na základě důkazů, které nebyly předloženy v dotyčné věci.

63 Co se týče dalších argumentů na podporu tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, postačí konstatovat, že vycházejí z předpokladu, že zprávy, k nimž měli přístup obhájci A. Gotoviny a prokurátor ICTY, byly těmto subjektům poskytnuty na základě nařízení č. 1049/2001.

64 Z důvodů zmíněných v bodech 58 až 62 tohoto rozsudku se však I. Jurašinovićovi nepodařilo prokázat, že tento předpoklad byl odůvodněný. Proto je třeba tyto argumenty zamítnout.

65 Kromě toho je nutno uvést, že jak právem zdůrazňuje Tribunál v bodě 57 napadeného rozsudku, právní základ poskytnutí zpráv A. Gotovinovi v rámci jeho soudního procesu před ICTY není s to zpochybnit legalitu sporného rozhodnutí, jelikož se neprokázalo, že bylo přijato na základě nařízení č. 1049/2001.

66 Vzhledem k předchozím úvahám je i třetí důvod kasačního opravného prostředku třeba zamítnout jako neopodstatněný, a tudíž zamítnout kasační opravný prostředek v plném rozsahu.

K nákladům řízení

67 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, který se na základě čl. 184 odst. 1 téhož řádu použije na řízení o kasačním opravném prostředku, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

68 Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a I. Jurašinović neměl ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Ivanu Jurašinovićovi se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.